

Waalikirjallisuutta

Totuus on vaarallista!

Pirjoittanut

Kaapo Murros

Tampereella,
Kansan Lehden kustannuksella.

Sinta 10 penniä.

Totuus on vaarallista!

Se on vaarallista ja on aina ollut vaarallista niille luokille, jotka yhteiskunnan latvoilla asustavat ja jotka ovat itsellensä anastaneet yhteiskunnan kaikki edut. Sentähden niiden luokkien keskuudessa rehottaa wilpistely, hienostunut walhetteleminen walkeana ja häikäisewänä kuin sykyinen lumi haisewain rapakkojen päällä. Niistä rapakoista on herrasväen totuus kuitenkin löydettävissä ja walkea lumi on wain eksyttävä ja petollinen kyltti.

Ihmiset yleensä ovat toisistaan riippuvaisia ja koettawat uskotella lähimmäisilleen, että heillä on kaikkia hyviä ominaisuuksia, vaikka niitä itse asiassa ei olisi kuin hiukkanen muoriksi paisuneitten huonojen ominaisuuksien välissä. Sa onpa tämä seikka tunnettuakin ollut jo pitkät ajat. Itsekutinhän meistä kaikista on jos-

sain määrin saanut tällaista narrin osaa nähtellä niiden olosuhteiden pakosta, jotka meitä ympäröivät, ja onpa kai moni, joka on tämän seikan hawainnut selwenmin, häwennyt sitä, että nyky aikana oma itsejällytyswaisto pakottaa ihmisiä pukeutumaan narrin kaapuun — paremmin toimeen tullaakseen.

Ei ole vielä kaukana se aika, jolloin meidänkin maassamme yksitijiset keinottelijat uskonnollisuuden ja kristillisyyden kaapuun werhottuina pyrkivät maata fiertäin elatusweroja itsellensä keräilemään pappien laidunmailta. Saarnailten ja huruskautta teeskennellen nämä tavallista suuremmat walehtelijat peijasiwat wähätietoista, taikauskoista kansaa ja ansaitsiwat semmoisella keinottelulla useinkin tavallista paremman toimeentulon. Maailman suurkirjailijat owat tällaisia taikauskoiseen tunteeseen wetoawia susia sangen hywästi kuwailleet, ja waikka nykyään, kun ihmiset jonkun werran owat heränneet elämis- ja toimeentuloasioistaan enemmän huolehtimaan ja jättäneet wähemmälle taikauskoisuuden autuuden asioissa,

tällaiset keinottelijatkin uskonnon alalta ovat vähentyneet, on kuitenkin taikauskosten tunteen varjossa vielä sängin paljon tilaisuutta keinottelulle.

Wilpistely on suurtuotantoa.

Mutta samaten kuin kaikinainen tuotanto meidän aikanamme pyrkii toimimaan suuressa asteikossa, samoin on tämäkin taikauskosiin tunteisiin vetoava petollinen keinottelu yhä suuremmissa määräsä saanut suurtuotannon luonteen ja joutunut wallitsewain luokkain käsiin warjinkin niissä maisissa, missä kansa itse on saanut itsemääräämisoikeutta. Yksityiset saarnaniekat ja helmetin kauhujen maalaajat, jotka ennen suurella menestyksellä oman pussinsa waralle „akkoja itkettivät“, ovat huomanneet, ettei se elinkeino oikein tahdo lyödä leiville, ensiksiin koska uskonnollinen taikausko yhä enemmän on saanut väistynä wallistuneeman niin sanotun uskottomuuden tieltä, ja toiseksi koska taikauskosten tunteellisten ja

haaveilewain ihmisten nylkeminen on siir-
 tynyt suurempain keinottelijaryhmien käsiin,
 jotka pikkutuotannon tältäkin alasta tappa-
 wat. Uskonnollista taifauskoakaan nämä
 keinottelijaryhmät eivät juinkaan käyttä-
 mättä jätä, milloin wain sitä ruokaa rafas-
 tawain lampaitten laitumille joutuwat,
 mutta kun se jo monin paikoin on käynyt
 vähemmän maittawaksi, on tähtynyt ihmi-
 sistä pujertaa uusia taifauskon tunteita,
 joko luuloteltuja tai todellisia, joiden war-
 jossa hypsiä harjoitetaan.

Tällainen suurtuotanto hengellisen ja
 henkisen keinottelun alalla on sitä pitem-
 mälle kehittynyt, mitä enemmän eri kansat
 owat woineet kansanwaltaisuuteen perus-
 tuwia oikeuksia itsellensä pakottamalla saada.
 Meidän maassamme se tuotanto paisui
 aiwan tawattomasti suurlakon jälkeen, kun
 yläluokkamme yht'äkkiä hawaitfi, että kan-
 san enemmistöstä tästä lähin riippuikin
 maamme lainjäädäntö, eikä enää sonnitar-
 joista, sikalaumoista, kangaspakvoista eikä
 oluttynnyreistä! Se hawainto sai aikaan
 suuremmoisen

Kansallisen herätyksen,

eli paremmin sanoen suuremmoisen yhteiskunnallisen vilpistelystä, jonka tarkoituksena oli näyttää, että ruotsalaisuutta piintyneesti rakastava herrasluokkanne perin perältäkin oli muka koin kansallista. Kaiken maailman ääriä tänne kerääntyneet „=sonnit“, „=iukset“, „=mannit“ ja muut „=forssit“ katosivat kuin pahanteosja tavattu katupoikalauma ja tilalle ilmestyi monenkarvaisia „=heimoja“, „=linnoja“, „=korpia“, „=metsiä“, „=laaksoja“ ja „=vuoria“. Ja ken ei esi-isien — Mattila tai Heikkilä nimisien — pelosta uskaltanut kokonaan luopua rakkaasta muukalaisesta sukunimestä, hän siitti uudeksi ihmiseksi merkillisen äpärän, jonka häntään oli ympätty ehta kansallinen nimi. Sarka- ja naapuffalakit astuivat korprien povista kaurapunkien hienoston „paseeraamispaikoille“ ja pieksusuutarit hellittivät wyötänsä ja alkoivat tilailla kasjakaappeja resuisten kuffaroittensa tilalle, sillä pieksujen menekki nousi.

„Kansallinen herätys“ oli todella suuremoinen. Ja vielä suuremmoisemmaksi se paistui.

Helsingiläiset professorit, tohtorit, keisarillisten nuuskarasiain ja pääsiäistähtien onnelliset omistajat, jotka kymmeniin vuosiin eivät olleet muualla kävelynurheilua harjoittaneet kuin kenraalikuvernöörin palatsin edustalla, ilmestyivät nyt yhtäkkiä rämpiämään umpiteillä maan sydämessä. Kansallinen innostus oli tämänkin kumman aikaan saanut. Professoreille oli tullut tuima kansanwalistamiswimma, ja sifsi olivat he siirtyneet Helsingin seura- huoneelta kertaamaan juhlapuheitansa salokylillä.

Katki tämä suuremoinen „kansallinen herätys“ oli suoranaista seurausta siitä, että kansa oli saanut jonkinlaisen määräämiswallan maan lakien laadinnassa.

Sosialistiset agitaattorit, jotka jo vuosia olivat näitä wainvalloisia polkuja polkeneet, saivat yhtäkkiä ylen ylhäisiä wirkaweljiä ja laumottain nuorta sitivistyswäkeä, jonka

„kansallisuus“ tähän asti oli rajoittunut törkeään pilantekoon „mouffien“ kustannuksella.

Tällä tavalla oli Suomen kansaa onnellistutettu uudella suurtuotannon haaralla, joka siihen asti oli ollut yksityistä naperuustyötä, ellei nyt oteta lukuun pappeuksien valtion voimalla toimittamaa pimitystyötä. **Kansallisuus** oli nimenä sillä turkilla, jonka alle tämä suuremmoinen yhteiskunnallinen vilpistely tukeasti napitettiin. Nyt täytyi esiintyä kansallisena, sillä ei ollut ollenkaan sanottua, että maan lukuisin, tähän asti kaikkia oikeuksia mailla ollut luokka ilman muuta uskoisi entisten hienyhteisten herrojen hyviin tarkoituksiin. Siksi pantiin toimeen nämä suuret naamiaiset, ja herrasväki laski, että kansa varmasti tarttui syöttiin.

Eipä se kuitenkaan oikein onnistunut. Raksi viidettä osaa kähälistön edustajia pääsi Suomen ensimmäiseen kansan edustuntaan. Suuret joukot Suomen köyhälistöstä tajusi jo tällöin, että totuus on kyllä vaarallista herrasväelle,

mutta että köyhälistön tehtävänä sittenkin on sen sanominen ja sen julki vaatiminen „sarwettomana ja hampaattomana“.

Mutta „kansallinen“ keppiratsu ei ollut ainoa, jolla köyhälistön filmiä tahdottiin jofaista näkemästä herrasluokan wilpillistä peliä. Sinne yksiin suojiin mahtui wielä toinenkin walhekäsite, nimittäin

isänmaallisuus,

jota käsitettä jo entisaikoinakin oli hywällä menestyksellä kaupattu, kun jotakin todellista, kädesjä ja watšassa tuntuwaa, kansa oli waatinut.

Porwarillinen isänmaallisuus on todella werratonta tawaraa yhteiskunnallisessa luokkataistelussa. Sen avulla on miljooneja ihmisiä houkuteltu kanuunain ja nyky-aikaisten jota=aseitten ruuaksi. Sen avulla on petetty ja walehdeltu taikauskoisia, tietämättömiä myymään ihmisoikeutensa yläluokkalaisten etujen pönkittämiseksi. Sillä porwarillinen isänmaallisuus jaksaa innostua ainoastaan siinä tapauksessa, että on

Kysymyksessä isänmaassa vallitsevain yläluokan luokkaetujen säilyttäminen ja lisääminen, mutta muuttuu isänmaan kavalukseksi heti, kun niitä luokkaetuja uhkaa järjestyneen köyhälistön ihmisoikeuteen perustuvat vaatimukset.

Porwarit isänmaan kavaltajina.

Kokemuksesta me jo kaikki tiedämme, miten nykyinen kotimainen hallitus, jo ennenkuin se oli hallituksen käsiinjä saanut, häpeällisesti myi Venäjältä Suomeen paenneet vapauden taistelijat Venäjän virkavallalle ja lupasi Suomen kansan nimesjään miljoonat hirsipuupolitiikan avustamiseksi — ennenkuin Suomen kansalla oli aikaa puolta sanaakaan sanoa. Ja hajotetun eduskunnan porwarillinen enemmistö, jonka näissä asioissa aina täytyy olla yksimielinen, koska kaikki porwariryhmät samallaista Pietarin politiikkaa ajavat kansan selän takana, hyväksyi tämän toimenpiteen, wieläpä myönsi kaksin kerroin kysymyksessä olevan summan. Sosialidemokratit jäivät

yskin vastustamaan; suomettarelaiset sitä eivät uskaltaneet tehdä, koska heidän päämiehensä Venäjän Wirkawallalta hallitusajemaa toivoivat; perustuslailliset eivät liioin, koska he samalle Wirkawallalle pötkuroiden toivoivat hallitusajeman itselleen säilyttävänsä. Kumpikin näistä on tietysti pukeutunut isänmaallisuuden kaapuun, jonka alle on kätetty juuremmainen waltiollinen wilpistely.

Mina wain on totuus waarallista näille porwarillisille ryhmille, joiden jäsenet yksityisissä keskusteluissa kyllä owat walmiit myöntämään, että ainoa oikea tie olisi kumartelematta oleminen ja jäykkä vastustus Wenäjän Wirkawallan kohtuuttomien vaatimusten suhteen. Sosialidemokratien kannan näissä asioissa he kyllä yksityisesti puhuen myöntävät oikeaksi, mutta kun totuus on waarallista, tähtyy heidän mielestään yhä edelleen wilpistellä ja koettaa mätelemäisen käytöstawan werhoon kätkeä omat ajatukset ja teeskennellä wenäläisen hirjipuupolitiikan mieliksi.

Socialidemokratien mielestä sellaista

narripeliiä, jota porwarilliset waltiopäiwät ja hallitusherrat aina owat pyrkineet harjottamaan, on jo tarpeeksi kauan pelailtu. Me tahdomme olla waltiollisissakin asioissa wilpittömiä, sanoa totuuden suoraan julki, sellaisena kuin tämä totuus Suomessa ymmärretään. Sellainen sanominen ei tietysti woi porwarisryhmiä miellyttää, koska he tahtowat omat etunsa juuri sille perustalle rakentaa, että totta puhuvat wain silloin kuin se heidän luokkaeduilleen on hyödyllistä. Meidän suhteemme Wenäjän wirtawaltaan on tätä nykyä sitä laatua, että kansamme todellisen mielipiteen suora ja jyrkkä ilmaiseminen olisi wirkoja kärkeväälle herrasluokalleme sangen waarallista. Sentafia owat he koettaneet kaikkiin lausuntoihinsa ja tekoihinsakin saada kaksimielisen sisällöksen, joka Suomen kansalle woltaiisiin selittää toisella tawalla ja Wenäjän wirtawallalle toisella. Paraiten tämä seikka käy selwille sen wälitysryhmien eri pönjistä, joka oli muodollisena syynä eduskunnan hajottamiseen. Sanoimme muodollisina, sillä tämä eduskunta oli sifsi wästenmieli-

nen Venäjän Wirkawallalle ja jiksi paljon suomettarelaiten hallituswirkojen färkkymisen tiellä, että sen hajottaminen oli pitkän aikaa ollut jotenkin warma. Wälityshymyksesjä hyväksytti ponssi oli erittäin hyvä tefoisy hajottamiselle, mutta oikea syyy oli itse eduskunnan kokoonpanosja. Sentakia on syytä näitä ponssiakin hiukan tarkastella tämän yhteydesjä.

Eri puolueiden fanta wälityshymyksesjä.

Seti, kun huhujen sekaisia tosiasioita oli Wenäjältä alkanut kuulua, jotka Suomen oikeuksia uhkasivat, panivat hallituksen herraspuolueet toimeen paraatinja entiselle Suomen kenraalikuvernöörille, jonka ainoat ansiot Suomeen nähden olivat siinä, ettei hän ollut ruoskaa heiluttanut juuri niin ankarasti kuin olisi asemassaan saattanut. Ja samalla he alkoivat puuhata wälityshymystä eduskunnasja. Perinpohjin selittiwät hallituspuolueet tarkoituksensa: eduskunnan tuli antaa senaa-

tille ihan yksimielinen luottamuslause. Jos tämä tarkoitus olisi onnistunut, on selvää, mikä voitto se olisi tälle hallitukselle ollut: eduskunta olisi samalla hyväksynyt senaatin poliisi- ja santarmitoimet, joiden kautta se oli jo alentunut Venäjän virkavallan kätyriksi, jonka ohessa olisi taas jaatu lyöä loutaan se wanha waltti, että kun isänmaa on waarassa, täytyy eri kansalaisryhmäin luopua omia etujaan ajamasta: se on, uudistustyöt olisi jätetty senaatin puolelta kesken. Hallituksen puolueitten välisyhmyksiin eivät kuitenkaan suomettarelaiset tyytynheet, waan laatiwat omanja wastapainoksi, jossa he pyrkivät saamaan aikaan sellaista epäluottamuslausetta, että senaatti ei ollut tarpeeksi nöyrästi kumartanut wenäläiselle virkavallalle. Senkin tarkoitus oli selwä: jos sattuisi senaatti kaatumaan, ei tietysti mikään olisi Venäjän virkavallalle mieluisempaa, kuin laskea maan hallitusohjattällaisen nöyrän ja sen harrastuksille alttiin ryhmäkunnan huostaan. Se välisyhmyys oli siis suomettarelaisten haku-

paperi ansioluetteloinen, joka jätettiin eduskunnalle hallitsijalle saatettavaksi „alamaista“ wirkain kärkkymistä warten.

Sosialidemokratit eivät puuttuneet koko wälityshymykseen. Runmanfin herraspuolueen tarkoitus oli filmin nähtävä, eikä ollut tarpeellista lähteä niiden kansja kilpailemaan, kun ne kuitenkin muodostivat ne puitteet, joiden sisällä lopullisesti saattoi sanoa totuuden sanat näiden wilpistelemien walheitten wastapainoksi. Kysymys siirtyi waliokuntaan ja sieltä se lopulta palasi kolmihaaraisena. Hallituspuoluelaiusten ehdotus kuului:

Sen johdosta,

että keisarikunnassa on esiintunut Suomen suhdetta keisarikuntaan koskevia vaatimuksia, jotka ainakin osaksi johtuvat maamme oikeudellisten ja waltiollisten olojen puutteellisesta tuntemisesta; sekä

lähtien siitä,

että Suomi, joka nauttien autonomiaa waltiona, on erottamattomasti yhdistettyinä keisarikunnan kansja ja on osa Wenäjän waltakuntaa, tunnustaa tästä sen asemasta johtuwat welwollisuudet, mutta pitää samalla kiinni maalle peruuttamattomasti waikutetusta, sen kaikkiin osiin ja koko Suomen kansaan nähden woimassa olevasta waltiosäännöstä, jonka nojalla Suomella on oikeus omaan lainsäädäntöön, lainkäyttöön ja hallintoon, sekä myös oman suomalaisen miehen kautta tapahtuvaan maan asiain wälittömään esittelyyn Hallitsijalle, ja johon waltiosääntöön voidaan muutoksia tehdä ainoastaan siinä itsesään säädetyssä järjestyksessä; ynnä

katsoen tärkeäksi,

että Suomi, joka on siinä wakaumuksessa, ettei sen oikeus ole jowestumaton Wenäjän kansan etuihin,

saisi häiritsemättä antautua wälttämät-
tömään sisäiseen uudistustoimintaan,

päättää eduskunta siirtyessään päivä-
järjestykseen lausua:

että maan hallituksen osaltaan tu-
lee, pysyen kiinni maan laissa, tehdä
voitawansa niiden waarojen torjumi-
seksi, jotka saattawat uhata Suomen
perustuslakien turvaamaa oikeutta.

Siis ei sanaakaan siitä, että senatti jo
oli lipunut arweluttawalla tavalla teke-
mään myömytyksiä Wenäjän Wirkawallalle.
Yksinfertaisesti olisi wain ollut uskottawa
maamme oikeuksien puolustaminen sellaisen
hallituksen haltuun, jolla warsinkaan köy-
hällistöpiireissä ei ollut hituistakaan luotta-
musta ja joka sitäpäitsi, samalla kuin se
oli kumarrellut itäänpäin, oli häwyttö-
mällä halweksumisella kohdellut kaikkia niitä
uudistuswaatimuksia, joiden toteuttamista
maassa yleisesti odotettiin. Eduskunta
oli kaikesta tästä huolimatta saatu lausu-
maan luottamuksensa Mechelinin senaatille.

Mutta jos oli perustuslaillisten pönfi-
ehdotus mahdoton, niin oli vielä mahdot-
tomampi suomettarelaiten ehdotus. Se
kuului:

lausuen julki,

että Suomen kansa, erottamatto-
masti yhdistettynä Wenäjän walta-
kuntaan ja tunnustaen tästä yhtey-
destä johtuivat melwollisuudet, mutta
samalla pitäen järkkymättömästi kiinni
sitätä autonomiasta, jonka Wenäjän
waltiowalta on Suomen Suuriruhti-
naskunnalle peruuttamattomasti wa-
kuuttanut, odottaa maan hallituksen
tekwän kaiken woitawansa saadakseen
Keisarikunnan ja Suomen wäliset
riidanalaiset kysymykset perustuslain
mukaisessa järjestyksessä molempien
maiden tarpeita vastaawalla tavalla
pysymäisesti ratkaistuiksi,

eduskunta on sitä mieltä,

että senaatin toiminta vastamainitun tärkeän tehtävän suorittamisessa ei ole ollut tyydyttävä,

ja siirtyy päiväjärjestykseen.

Mainitsimme jo ylempänä, että tämä ei ollut muuta kuin suomettarelaiisten anjio luetteloa sisältävä hakemuspaperi hallitsijalle maan korkeimpain wirkojen karkkymieheksi. „Tsänmaan pelastamisen“ rakentawat suomettarelaiset samalle jurkean kuuluisalle menettelylle, joka sortomuosien ajoilta niin hywin tunnetaan. Wenäjän wirkawallan ja nykyisen „työkyhyisen“ duuman wanhoillisten ainesten puolelta tulleet uhkaukset meidän maataamme vastaan eiwät muka ole muuta kuin seurausta wäärinkäsityksistä, jotka jonkun komitean avulla voitaisiin poistaa ja saada aikaan ijankaikkisesti pitäwä sopimus, jonka mukaan me saisimme pitää oikeutemme, kun wain joissakin „pienemmissä asioissa“ myöntäisimme. Kuten useat esimerkit osottawat, owat Nowoje Wrenjat ynnä muut mus-

tasotnialaiset Venäjällä olleet erittäin mieltyneitä tähän politiikkaan, ja niissä piireissä, samoin kuin Venäjän wirtawallan keskuudessa, toivotaan nyt hartaasti, että suomettarelaiset saisivat eduskunnassa enemmistön. Sillä he ovat sangen innostuneita tähän myöntymispolitiikkaan niissä „pienissä asioissa“, koska he sen kautta toiwovat saavansa suomalaisista apua omien tarkeitusperiensä edistämiseksi. Onhan tietysti heidän monin werroin helpompaa wenäläistyttää Suomea suomalaisien avulla kuin yksinomaan wenäläisen wirtawallan toimenpiteillä. Ja he kokemuksesta tietävät, miten awuliaita suomettarelaiset tässä suhteessa voivat olla.

Viime päivinä on Venäjältä saapunut wiesti, jossa kerrotaan, että Suomesta on aikomus ruweta sotamiehiä ottamaan Venäjän rykmenttien täytteeksi. Tämä wiesti osottaa selwästi minäläisiä ne „pienet asiat“ ovat, joissa suomettarelaiden myöntymystä odotetaan. Usewelwollisuusasiahan on sellainen waltakunnan yleistä etua koskewa, joka ainakin kuuluisi walta-

funnan wirtawallan ratfaistawafsi, jos wirtarysjiien tarkoitusfiet totentuijivat, ja me laisimme täällä wain taipua siihen, että nuoret miehemme wietäjiin jefä runmiillijesti että henfijesti faastumaan Wenäjän lufuijiin folkkapaiffoihin. Suomettarelainen politiikka purjehtii tänjin purjein tätä tulosta faawuttamaan, waikka he tietnsti foettawat walitjiijoilleen usfotella, että tämä ei niihin „pieniin afioihin“ kuulu. Meillä on kuitenkin sortowuosilta tarpeefsi lufuijasti efimerkkejä nähtawisjä jiitä, mihin asti ijänmaan pelastamisinto woi suomettarelaijet wiedä, eikä rnsjiien toiwon mukainen afewelwollisuusafian ratfajeminen juinkaan ole jen innon ulkopuolella.

Suomettarelaisten epäluottamuslauseehdotus on siis nyt se kulmakiwi, jolle Wenäjän wirtawalta toiwoo woiwanfa Suomeen rakentaa bobrikoffilaisajan rakennuksen. Oli jentafia ihan selwää, että kun tällainen ehdotus edustunnassa esitettiin, jille täytyi wastapainofsi saada toinen, joka ofotti, että suomettarelaiisten bobrikoffilais-

ajan politiikkaa täällä ehdottomasti vastustettiin. Tämä oli sitäkin tärkeämpää, kun kaikkialla oli tiedossa, että suomettarelai-
laisten myöntöväisyys ja perustuslaillisten pötkuroiminen Venäjän vaikutusvallalle oikeastaan olivat hyvin läheistä sukua keskenään. Olivathan monet tapahtumat — esim. kuuluisa miljoonain myöntäminen — osoittaneet, että perustuslailliset vallan maassa saatuaan olivat lähennelleet suomettarelaista politiikkaa siinä määrin, että erotus näiden kahden porvarisryhmän menettelyssä oli käynyt hiuksen hienoksi. Erotus oikeastaan oli vain siinä, että suomettarelaiset jotenkin selvään tunnustivat yhä edelleen ajansa myöntömi-
politiikkaa, kun taas perustuslailliset ajoivat sitä salassa, mutta ulkonaisesti ylpeilivät laillisuudellaan, vaikka he itse asiassa olivat laillisuutensa romukoppaan ajaneet valtaan päästyänsä.

Näin ollen oli luonnollista, että sosiaalidemokratit eivät voineet kumpankaan esitettyyn ponsiehdotukseen tyyntyä, vaan heidän oli pakko esittää omaansa, joka samalla

siisälsi Suomen köyhälistön usein lausuman ajatuksen senaatista ja myös esitti sen mielpiteen Venäjän wirtawallan vaatimuksesta, joka Suomessa on yleisin ja jota useat porwarisryhmiäkin mielellään kannattaisivat, jos uskaltaisivat olla wilpittömiä. Sosialidemokratien ehdotuksessa oliwat kolme ensimmäistä kohta samat kuin perustuslaillisten ponsissa, mutta viimeisen kohdan tilalla seuraawa:

päättää Eduskunta siirtyessään päiväjärjestykseen lausua:

että nykyinen hallitus, jolla ei alkuaankaan ollut kansan laajain kerrosten luottamusta,

laiminlyömällä tärkeän alotewellollisuutensa tuike tarpeellisissa uudistuksissa, wieläpä niitä jarruttamallakin, sekä noudattamalla hallitustoimissaan maamme köyhälistöluokkaa vastaan tähdättyä sortomenettelyä, on estännyt kansan enemmistön sisäistä woimistumista uusien ulkonaisten koettelemusten waralle, sekä

sallimalla vangita, karkottaa ja hallimollisten rangaistusoikeuksien hallitun luovuttaa, ei yksin niitä venäläisiä, jotka wirtawaltaijen terrorin vaikutuksesta ovat joutuneet waltiollisiin rikoksiin, vaan myös muita wastustuspuoleisiin kuuluvia Wenäjän kansalaisia, on loukannut kansamme oikeuksia tukewaa osaa Wenäjän kansasta, ja vielä

taipumalla, arweluttawaa myötämielisyhttä osottaen, Wenäjän taantumusjuunnan vaatimuksiin kansamme itsensä määräämisoikeuden rajottamiseksi on tätä taantumusjuuntaa lähestyen jättänyt täyttämättä tärkeän welwollisuutensa kansamme taistelussa oikeuksiensa puolesta,

eikä näin ole osottanut olewanja kykenewä osaltaan torjumaan wenäläisen taantumuksen nyt uudelleen maamme sisäisen itsenäisyyden ja kansamme wapauden tuhoamistarkeudessa suunnittelemaa hyökkäystä.

Mitä nyt sisältää tämä eduskunnan päätöksen tullut pöytäkirja?

Ei juurikaan mitään muuta kuin mikä ensiksi on yleisesti tunnettua senaatista ja mitä toiseksi yleensä maassa arvellaan juhteestamme Venäjään. Jos tämä viime mainittu asia olisi sanottu routavuosien aikana tai vaikkapa hiukan jälkeenpäinkin, ennenkuin perustuslaillisten vararikko oli ehtinyt tulla täydelliseksi, olisivat perustuslailliset sen täysin hyväksyneet. Sillä eihän se sisältänyt muuta kuin mitä tämä osa porvarillisistakin silloin janoi ajattelevansa. Mutta perustuslailliset ovat nyt olleet valtaajatulessa, eikä heidän sentafia kannata pyyhä entisissä käsityksissään, koska totuus on vaarallista.

Suomettarelaiisten fieroilu eduskunnassa ja Pietarisja.

Mitenkä sitten tämä vähemmistön mieltipide tuli eduskunnan päätöksen, vaikkaitä porvarillinen enemmistö vastusti?

Suomettarelaiisten näyttelemä osa tällöin

oli sitä kieroä diplomatiää, josta meidänkin maamme „waltiömiehet“ koettawat ylpeillä. Muistettava on nimittäin, että suomettarelaiset jo aikaisemmin oliwat käyneet Pietarissa ja lewitelleet duuman jäsenille lentolehtiä, joiden kunnankin toimenpiteen tarkoituksena oli todistaa, että ensijjikin suomettarelaiset tässä maassa muodostawat wahwimman porwarispuolueen ja toisejji että jos uudet waalit tulewat, niin he luultawasti saawat eduskunnassa enemmistön, koska suuret joukot viime waaleissa oliwat muka erehdyksestä, sosialistien suurien lupausten houkuttelemina, äänestäneet sosialidemokrateja. Tällä tawalla oliwat siis suomettarelaiset jo hywisjä ajoin Pietarissa antaneet ymmärtää, että uusien waalien kautta Wenäjän wirtawalta saisi Suomen eduskuntaan käyttökelpoisen myöntywäisjyksenemmistön. Ja näin walmitettuina he wain odottiwat tilaisuutta.

Se tilaisuus tuli sitten, kun hallituspuolueet alkoiwat puuhata wälityshyminstä horjuwan senaattinsa tueksi. Tarkoituksena oli joko saada suomettarelaisten epäluot-

tamusklause hyväksytyksi tai eduskunta hajalle. Sentakia he ensin koettivat pakottaa hallituspuolueita äänestämään heidän ehdotuksensa puolesta sosialisteja vastaan. Jos se onnistuu, laskevat kai suomettarelaiset, niin eivätköhän sosialistit kieltäydy äänestämästä seuraavissa äänestyksissä, ja he voittavat silloin hallituspuolueet, ja tietysti heti tarjoutuvat kukistuvan senaatin tilalle. Mutta perustuslaillisissa oli nähtävästi sen verran jälellä entistä „kuraasia“, etteivät ihan julkisesti liittyneet suomettarelaiden myönthymisponteeseen, vaan pitivät sosialidemokratien ehdotusta tätä parempana. Seurauksena oli, että suomettarelaiset jäivät seuraavista äänestyksistä pois, hyvin tietäen, että sosialidemokratien ponsiehdotuksen silloin tähtytulla eduskuntapäätökseksi.

Meillä ei tietenkään ole syytä valitella sitä seikkaa, että mielipiteemme pääsi eduskuntapäätökseksi, joskin se tapahtui suomettarelaiden ennakolta lasketun juonien punonnan välityksellä. Saatiinhan eduskunta edes sillä tavoin puhumaan

totta, ja jos kerran valittavana on joko Suomesja jo wallitsewain oikeuksien puolustaminen tai hallinnolliset pakkotoimenpiteet — kuten esim. eduskunnan hajottaminen — niin olemmepa me totisesti yhä sitä mieltä, että oikeuksistamme ei hituistakaan wapaehtoisesti luowuteta, oliwatpa pakkotoimenpiteet sitten mitä laatua tahansa. Se ajatus oli sosialidemokratien ponsilauseen perusteena, ja siitä ei mikään woina meitä saa horjahtamaan syrjään.

Luonnollista on, että Wenäjän wirtawalta ei sellaisesta mielipiteestä pidä, ja kun jille suomettarelaiset jo ennakolta oliwat tiettäwäksi tehneet, että uudet waalit aivan päinwastáista mieltä olewan enemmistön eduskuntaan tuottaisiwat, oli luonnollista, että se nyt tarjolla olemaan tilaisuuteen tarttui ja hajotti eduskunnan. Hajotus olisi — suomettarelaiusten selwästi tekemien wiittausten takia — kaiketi tapahtunut joka tapauksessa ennemmin tai myöhemmin, koska hajotettu eduskunta ei kuitenkään luultawasti olisi juostunut sel-

lajiin vaatimuksiin, joita tätä nykyä Venäjällä valmistellaan ja joita suomettarelai-
sten myöntymäisyys-lupauksiin luot-
taen siellä toivotaan eduskunnan hyväk-
syvän. Nähtävissä on nyt wain, pitä-
wätkö suomettarelai-
sten ryssille antamat
wakuutukset paikkansa. Suostuwatko wa-
litsijat antamaan äänensä puolueelle, jonka
woitosta woisi olla sellainenkin ihana seu-
raus, että wastaisuudessa nuorukaisemme
saijivat lähteä murhamiesten ammattia
harjoittamaan wenäläisissä rykmenteissä.
Suomettarelai-
set owat warmaan-
kin walmit
myöntymään
siihenkin, jos se
wain ehdo-
k-
si
ajetetaan,
minkä täy-
ttämisellä he
Suomen
wirkapai-
kat haltuunsa
saawat. Ja
kukapa
tietää, mitä
suomettarelai-
sten Pietaris-
s-
käynnit mer-
kitsewät ja
mitä on heidän
johtajansa
kenraaliku-
wernöörin
kanssa pu-
hunut tiheästi
tapah-
tuneilla
wierailuillaan.

Suoruudella wilpistelyä wastaan.

Politiikka, se on taistelua taloudellisista
luokkaeduista. Poliitikasjain on totuus

vaarallista porvarillisille, koska tojiasiat, jokapäiväinen elämä, puhuvat heidän tar-
 koitusperiänsä ja heidän luokkaetujansa was-
 taan. Senkin jälkeen, mitä näinä wuo-
 sina, näinä päiwinä on saatu nähdä ja
 kuulla, ovat porvarit kynsin hampain
 wastustaneet kaikkia laajemmalle ulottuvia
 parannuksia raakalaislakeihinsa. Alkue-
 räisinkin raakalainen korjaa huoneeseensa
 pakkasen käsissä paleleman heimolaisensa;
 meillä pannaan sota=aseilla warustetut
 polisit repimään ihmisasuntoja ja murha-
 ase kädesjässä wartioimaan, etteivät uhrit
 pakkasen käsistä wain saisi suojaa etsiä
 näistä säretyistä asunnoistakaan. Tämä
 wain esimerkki, yksi monista. Ja kun
 uudistuslakeja, pikaisia uudistuslakeja waa-
 ditaan, pannaan eduskunta käsittelemään
 herrojen hirvien metsästyslakeja ja naima-
 ijan korottamista. Sillä totuus, surkeit-
 ten jokapäiväisten kärsimysten paranta-
 minen, on vaarallista herrasluokalle, jonka
 wuoksi ne lykätään toistaiseksi siinä toi-
 wossa, että mahtivalta eduskunnan ha-
 jottaa!

Puolitoista istuntofunkautta ehtiwät porwarimme uudistuksia wiivyttellä, ja juuri parahiksi heidän wiivyttelytarkeituksiaan edistämään ehti eduskunnan hajotus. Se joweltui merkillisen hyvin heille — tähän asti.

Miten tästä edespäin?

Siihen on walitsijain annettava wastaus. Suomettarelaiset ovat jo ennakolta Wenäjän wirkawallalle taanneet saawansa enemmistön, taanneet eduskunnan tulewan samallaiseksi kuin Wenäjän nykyinen „työkyhyinen“ duuma. He ovat Suomen kansan puolesta wakuuttaneet tämän kansan enemmistön olewan nöyräselkäistä, myöntymää ja tinkiwää kamajatsajoukkoa, joka „taipuu, ei taitu“.

Onko se sitä?

Me, sosialidemokratit, emme sitä usko. Me tiedämme Suomen köyhälistön yhä edelleen olewan sitä mieltä, että jo saamuttujen oikeuksien puolesta ei tingitä, ne pidetään ja uusia waaditaan.

Ja sillä tiedolla uusiin waaleihin astuu sosialidemokratinen puolue, tietäen edusta-

wanja kujan asiaa, köyhälistön asiaa porwarien luokkaetuja vastaan, jolle totuus on vaarallista.

Suoruudella wilpistelyä vastaan — se on meidän, sosialidemokratien tunnuslauseena!

Ja meihin nyhtywät kaikki, joita walheinhoittaa ja jotka totuudella walheen voittoa tahtowat!

